

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoPr/6/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113231587
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5113231587.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Jany Kotrčovej, v právnej veci navrhovateľa: Ing. W. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. Z. XXXX/XX, A., adresa na doručovanie písomností: R. XXXX/X, A., právne zastúpený JUDr. Karolom Gordíkom, advokátom, so sídlom T. XX, A., proti odporcovi: Slovenský rybársky zväz, so sídlom Andreja Kmeťa 20, Žilina, IČO: 00 178 209, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 2Cpr/7/2013-152 zo dňa 28.05.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 72,93 eur k rukám právneho zástupcu JUDr. Karola Gordíka, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 22.07.2013 je neplatné. Zároveň rozhodol o náhrade trov konania tak, že uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 304,53 eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Svoje rozhodnutie okresný súd posudzoval podľa ustanovenia § 68 ods. 3 Zákonníka práce v spojení s ustanovením § 116 Občianskeho zákonníka.

Prvostupňový súd konštatoval, že skôr, ako sa začal zaoberať dôvodmi porušenia pracovnej zmluvy zvlášť hrubým spôsobom, musel si ujasniť, či návrh navrhovateľa o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru bol podaný včas a či skutočne tento návrh nie je prekludovaný. Okresný súd s určitosťou konštatoval, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené navrhovateľovi dňa 01.08.2013, kedy si ho priamo prevzal na pracovisku po návrate z práceneschopnosti. V tejto súvislosti uviedol, že podstatná bola skutočnosť, že poštová doručka, ktorá bola vrátená späť odporcovi a z ktorej vyplývalo, že nebola doručená z toho dôvodu, že navrhovateľ je na uvádzanej adrese neznámy, pričom odporca bez ďalšieho vyvodil záver, že adresát sa na uvádzanej adrese nezdržiava a že mu bolo okamžité skončenie pracovného pomeru riadne doručené. Podľa okresného súdu mal zamestnávateľ postupovať so zvýšenou opatrnosťou, keď zistil, že adresát sa na uvedenej adrese nenachádza a je neznámy. Taktiež mal za nepochybné, že zamestnávateľ mal možnosť zistiť z osobného spisu, že okrem iného má navrhovateľ aj ďalšiu adresu, napríklad v pracovnej zmluve, kde je uvádzané, že sa zdržiava na R. ulici v A.. Uvedená skutočnosť vyplýva ja zo žiadosti o vykonanie výpočtu z príjmov fyzickej osoby, resp. z potvrdenia o dĺžke zamestnania. Okrem toho z pripojeného potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti jednoznačne vyplýva, že v tomto potvrdení bola uvedená R. ulica, kde sa bude poistenec, v tomto prípade navrhovateľ, zdržiavať v čase práceneschopnosti. V tomto smere okresný súd dal za pravdu navrhovateľovi, že odporcovi muselo byť jasné a zrejmé, kde

sa bude počas práceneschopnosti zdržiavať. Túto skutočnosť zamestnávateľ úplne ignoroval, a preto okresný súd nemohol považovať dátum, ktorý uvádzal odporca, t.j. 25.07.2013, ako dátum doručenia poštovej zásielky, ktorej obsahom bolo okamžité skončenie pracovného pomeru. Následne sa okresný súd zaoberal otázkou, či mohol odporca okamžite zrušiť pracovný pomer s navrhovateľom z toho dôvodu, že sa stará o ťažko zdravotne postihnutú osobu. Vypočul bývalú manželku navrhovateľa, z ktorej vyplynulo, že vedú spoločnú domácnosť, spoločne financujú domácnosť a žijú ako muž a žena, a to už 15 rokov po rozvode manželstva. Táto je invalidná dôchodkyňa s ťažkým zdravotným postihnutím, pričom o túto sa stará, vozí ju k lekárom motorovým vozidlom, na ktorom má aj označenie, že sa stará o osobu so zdravotným postihnutím. Okresný súd na základe uvedeného uzatvoril, že bývalú manželku navrhovateľa pokladá za osobu blízku v nepriamom rade, t.j. za družku. Od roku 2002, kedy ostala na invalidnom dôchodku jej navrhovateľ výrazne pomáha v jej ťaživej situácii a poskytuje jej starostlivosť morálnu aj materiálnu. V danom prípade existuje medzi nimi taký blízky vzťah, z ktorého je možné odvodzovať, že ak by ujmu utrpela jedna z týchto osôb, v tomto prípade navrhovateľ, tak druhá osoba, terajšia družka (bývalá manželka), by túto ujmu pociťovala ako ujmu vlastnú. Vzhľadom na uvedené potom okresný súd považoval za nadbytočné vykonávať ďalšie dokazovanie, keďže zamestnávateľ, v tomto prípade odporca, si nespĺnil svoje základné povinnosti, keď nezisťoval osobné a rodinné pomery zamestnanca, keď s ním chcel ukončiť pracovný pomer.

O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. V tomto konaní bol úspešný v celom rozsahu navrhovateľ, ktorému vznikli z titulu trov právneho zastúpenia trovy v celkovej výške 304,50 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca v zákonnej lehote z toho dôvodu, že okresný súd nesprávne právne posúdil vec, keď nesprávne vyhodnotil ním vznesenú námietku preklúzie. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo navrhovateľovi doručené, nakoľko bol dlhodobo práceneschopný a nebol zamestnávateľom dohľadovaný na adrese trvalého pobytu. Zásielka sa vrátila zamestnávateľovi s poznámkou adresát neznámy. Tvrdenie navrhovateľa, že okamžité skončenie pracovného pomeru mu bolo doručené dňa 01.08.2013, nie je pravdivé, nakoľko v tento deň mu bolo oznámené, že bolo na ním uvedenú adresu doručované okamžité skončenie pracovného pomeru poštou. Bola mu odovzdaná „kópia“ okamžitého skončenia pracovného pomeru. Namietal tiež, že žalobný návrh bol podaný na súde až dňa 26.09.2013, čiže po prekluzívnej lehote. Poukázal pritom na ustanovenie § 38 ods. 1, 2, 4 a § 81 ods. 1 písm. g/ Zákonníka práce s tým, že ak doručoval zásielku na inú adresu, ako mu zamestnanec oznámil, postupoval správne. Nestotožňuje sa s tvrdeniami navrhovateľa a názorom súdu, že navrhovateľ sa osobne staral o blízku osobu, ktorá je ťažko zdravotne postihnutá. Nikdy o tejto skutočnosti neinformoval zamestnávateľa a v priebehu konania nepreukázal a v odôvodnení rozsudku nie je uvedené, akým spôsobom sa osobne o bývalú manželku staral. Nevenoval okresný súd pozornosť skutočnosti, v akom rozsahu navrhovateľ poskytuje osobnú starostlivosť. Za osobnú starostlivosť v zmysle citovaného ustanovenia § 68 ods. 3 Zákonníka práce nie je možné považovať zabezpečenie osobnej pomoci pri obyčajných životných úkonoch takejto osoby.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril navrhovateľ, ktorý navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny s tým, že odporca odovzdal navrhovateľovi dňa 01.08.2013 okamžité skončenie pracovného pomeru priamo na pracovisku po návrate z dočasnej práceneschopnosti.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) postupom v zmysle ustanovenia § 156 ods. 3 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Krajský súd primárne uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia vyššie citovaného zákonného ustanovenia, keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje. Krajský súd dodáva, že v prípade aplikácie ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. nie je žiaduce, aby boli zopakované tie vecne správne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj správne posúdenie, pretože práve za použitia ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. je postačujúce, ak vo vzťahu k odvolacím dôvodom sa len na zvýraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu zdôraznia podstatné a rozhodné skutočnosti a okolnosti. Uvedený postup a záver krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/2009 zo dňa 8. 10. 2009, podľa ktorého „....odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené navrhovateľovi dňa 01.08.2013, kedy si ho priamo navrhovateľ prevzal na pracovisku, a to po návrate z dlhodobej práceneschopnosti. Neobstojí preto tento argument odvolateľa spočívajúci v tom, že navrhovateľovi bola odovzdaná iba „kópia“ okamžitého skončenia pracovného pomeru, keďže sám odporca potvrdil, že fyzicky odovzdal okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľovi v deň nástupu do práce po dlhodobej práceneschopnosti. Do tohto momentu nedošlo k platnému doručeniu okamžitého skončenia pracovného pomeru navrhovateľovi, ako to správne ustálil prvostupňový súd.

Okrem toho sa odvolací súd nestotožňuje s námietkou odvolateľa spočívajúcou v tom, že ak by zamestnávateľ doručoval zásielku na inú adresu, ako mu zamestnanec oznámil, zásielka by nebola doručená, keďže v preukaze totožnosti navrhovateľa je uvedená adresa A. Z.. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že z výsluchu navrhovateľa a z preukázania totožnosti z občianskeho preukazu skutočne vyplýva, že má uvedenú adresu trvalého bydliska A. Z., avšak na tejto adrese navrhovateľ podľa jeho vyjadrenia nikdy nebýval a ani sa nezdržoval, pretože stále býva na ulici R.. XXX/X A., a to od roku 1980, a preto uvádza adresu na doručovanie písomnosti v ostatnom úradnom styku. Vzhľadom na uvedené je prakticky vylúčené, aby od roku 1980 nebolo možné žiadnym spôsobom doručiť úradné zásielky navrhovateľovi, obzvlášť za situácie konštatovanej prvostupňovým súdom, keď z viacerých listín uvedených v osobnom spise je uvedená adresa na doručovanie R. ulica.

Krajský súd dodáva, že v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Zákonníka práce, z ktorého vyplýva splnenie povinnosti tak zamestnávateľa, ako aj zamestnanca doručiť písomnosť len čo zamestnanec alebo zamestnávateľ prevezme, alebo len čo ju poštový podnik vrátil zamestnávateľovi alebo zamestnancovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním, alebo opomenutím zamestnanca alebo zamestnávateľa. V tomto prípade z hľadiska citovaného ustanovenia možno konštatovať, že zamestnanec (v tomto prípade navrhovateľ) si splnil svoju povinnosť oznámiť každú zmenu, ktorá sa súvisí s jeho osobou voči zamestnávateľovi (v súvislosti s pracovným pomerom), a to tým, že predložil zamestnávateľovi potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti s uvedenou adresou bydliska, kde sa bude počas práceneschopnosti zdržiavať a táto adresa bola uvedená dostatočne, vrátane uvedenia poschodia, ako R. XXXX/X. Z uvedeného ustanovenia nevyplýva, že by takéto oznámenie voči zamestnávateľovi muselo byť vykonané osobitným prípisom, z ktorého je takéto skutočnosť nepochybná. V tomto prípade z hľadiska vyššie citovaného ustanovenia možno jednoznačne konštatovať, že platné a účinné doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru navrhovateľovi zmaril odporca ako zamestnávateľ.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa spochybnenia správnej aplikácie ustanovenia § 68 ods. 3 Zákonníka práce ohľadne osobnej starostlivosti o blízku osobu, ktorá je ťažko zdravotne postihnutá, odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd sa už s touto odvolacou námietkou v rámci prvostupňového konania riadne vypořiadal. Krajský súd navyše dodáva, že Zákonník práce zakazuje zamestnávateľovi uplatniť okamžité skončenie pracovného pomeru voči zamestnancovi, ktorý sa osobne stará o blízku osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s tým, že pokiaľ ide o osobu so zdravotným postihnutím, ktorá podľa existujúceho právneho stavu spĺňa status osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, a to bez akéhokoľvek ďalšieho skúmania, či sa tejto osobe poskytuje starostlivosť v zariadení sociálnych služieb alebo ústavná starostlivosť v zdravotníckom zariadení.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť.

O trovách rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p., v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešný v odvolacom konaní bol navrhovateľ, ktorému prináleží náhrada trov odvolacieho konania vo výške 64,54 eur, a to za 1 úkon právnej služby vyjadrenie k odvolaniu, režijný paušál vo výške 8,39 eur, spolu 72,93 eur, ktoré si uplatnil. Vo vyčíslení náhrady trov právneho zastúpenia navrhovateľa nezistil odvolací súd žiadne nesprávnosti, a preto mu ich priznal v uplatnenej výške, keď vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to najmä z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a), § 13a ods. 1 písm. c), § 16 ods. 3 cit. vyhlášky.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.